

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Jaroslavy Skoumalové, v právní věci žalobců a) **Města Slavkov u Brna**, se sídlem ve Slavkově u Brna, Palackého nám. 65, b) **Historického muzea ve Slavkově u Brna**, příspěvkové organizace, se sídlem ve Slavkově u Brna, Palackého nám. 1, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 2R 049,050/06-Šp, ze dne 10.08.2006,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 11.10.2006 se žalobci domáhali vydání rozhodnutí, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10.8.2006, č.j. 2R 049, 050/06-Šp.

Pokud jde o označení žalovaného, zde soud respektuje aktuálně převažující právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož je žalovaným Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, byť je napadáno rozhodnutí předsedy jeho vydané ve II. stupni správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2004 v právní věci sp. zn. 6A 11/2002, ze dne 25.8.2006 v právní věci sp. zn. 4As 57/2005 nebo ze dne 24.9.2007 v právní věci sp. zn. 5As 55/2006, podle nichž je v řízeních

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: 13-02-2008	
03641/2008/310	
Číslo: 32360/08	Vyřizuje: JUDr. K. Ševčík
Přílohy:	Kopie kauce 050 BHE

obdobných tomuto žalovaným „Úřad pro ochranu hospodářské soutěže“, naproti tomu však rozsudky téhož soudu ze dne 9.1.2007 v právní věci sp. zn. 1As 19/2006, ze dne 31.5.2007 v právní věci sp. zn. 7As.48/2006 nebo ze dne 4.7.2007 v právní věci sp. zn. 4As 29/2006, kde je za žalovaného naopak považován shodně s předchozí konstantní rozhodovací praxí zdejšího soudu „předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže“. Formální označení žalovaného v žalobě soud nepovažuje za podstatné, neboť je zřejmé, jaké rozhodnutí je žalobou napadáno. Účastníkem řízení před soudem na straně žalovaného je tedy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, bez ohledu na jeho označení v žalobě.

Ve své žalobě uvedli žalobci, že rozhodnutím č.j. S033/2006/DO-05877/2006/510-če ze dne 6.4.2006 rozhodl Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen Úřad) o tom, že město Slavkov u Brna a Historické muzeum ve Slavkově u Brna se dopustily správního deliktu podle § 102 odst. 1 písm. b) z.č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, když uzavřely smlouvy na "projekční dům pro Napoleonskou expozici na zámku ve Slavkově u Brna" a na "softwarovou vizualizaci Bitvy u Slavkova". Současně uložil Úřad každému z uvedených subjektů za spáchání tohoto správního deliktu pokutu ve výši 15.000,-Kč. Rozhodnutím č.j. 2R 049, 050/06 - Šp ze dne 10.8.2006 o rozkladech podaných městem Slavkov u Brna dne 4.5.2006 a Historickým muzeem ve Slavkově u Brna dne 4.5.2006 proti uvedenému rozhodnutí předseda Úřadu prvostupňové rozhodnutí potvrdil a podané rozklady zamítl. Rozhodnutí o rozkladech bylo oběma žalobcům doručeno 11.8.2006 a toho dne nabylo (jakož i prvostupňové rozhodnutí) právní moci.

Nesprávnost uvedeného rozhodnutí spatřují žalobci v nesprávném posouzení skutkového stavu, tedy v tom, že předseda Úřadu v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a následně takto zjištěný stav nesprávně kvalifikoval v neprospěch žalobců.

Za nesprávný lze považovat výchozí předpoklad celého rozhodnutí o tom, že v obou napadených zakázkách jsou město Slavkov u Brna (dále jen město) a Historické muzeum ve Slavkově u Brna (dále jen HM) jediným zadavatelem ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, proto, že uvedené ustanovení dává pouze možnost více zadavatelům vystupovat společně a této možnosti využily město a HM jen v případě softwarové vizualizace Bitvy u Slavkova, kde si skutečně vzájemná práva a povinnosti smluvně upravili jak vůči sobě tak vůči dodavateli, nikoli však v případě projekčního domu, kde bylo zadavatelem výhradně město.

Lze souhlasit se závěrem uvedeným i v napadeném rozhodnutí, že záměrem města a HM (jako jeho odborné příspěvkové organizace) byla od počátku I. etapa Napoleonské expozice jako celek, tak byl ostatně celý projekt vždy i prezentován a pod tímto označením bylo také v únoru 2005 vyhlášeno výběrové řízení na dodávku návrhu expozice s napoleonskou tematikou (Výzva k podání nabídky z 25.2.2005). Z toho však v žádném případě nelze dovozovat, jako to udělal Úřad a následně i jeho předseda, že by město bylo povinno realizaci tohoto projektu zadat jako jednu

zakázku. Přímo v zadání uvedené výzvy k podání nabídky byl požadavek na možnost realizace v jednotlivých etapách, vzhledem k omezeným finančním možnostem města ani jiné řešení než postupné budování expozice nepřipadá v úvahu. Tomu také odpovídala konstrukce smlouvy s dodavatelem návrhu - zcela nesprávně ji Úřad v prvostupňovém rozhodnutí a následně i předseda Úřadu vykládá jako důkaz ve prospěch svého posouzení věci s tím, že charakterizuje ucelený záměr zadavatelů (i když správně by bylo "města") vytvořit předmětnou expozici. Jak již bylo uvedeno, záměrem města je skutečně postupně vytvořit expozici, nicméně po jednotlivých etapách podle objemu finančních prostředků, které bude město moci na tento účel uvolnit, proto je výsledkem díla mimo jiné technická dokumentace jednotlivých prvků expozice, právě kvůli možnosti realizovat je postupně.

Napadené rozhodnutí se nevypořádává s námitkou žalobců, že za relevantní důkaz pro závěry Úřadu nelze považovat smlouvu mezi HM a Jihomoravským krajem, neboť označení v ní použité bylo převzato z žádosti podané před schválením realizace konkrétních jednotlivých částí expozice městem, tedy v době, kdy, jak již je uvedeno výše, byl celý projekt ve stadiu ideového záměru, tedy kdy město po konzultacích s HM zamýšlelo vybudovat novou napoleonskou expozici s unikátní atrakcí – Projekčním dómem – pro zvýšení návštěvnosti, ale ještě nebyl znám návrh řešení, natož podrobnosti realizace.

Napadené rozhodnutí zcela pomíjí argument žalobců, že nelze považovat za důkaz svědčící v jejich neprospěch, jak jej vykládá Úřad, časový souběh dodávek SW a HW - logicky se v tomto případě jedná o pochopitelnou věc - celá I. etapa expozice měla slavnostní vernisáž za účasti oficiálních hostů v rámci zahájení Vzpomínkových akcí 200. let výročí Bitvy u Slavkova konaných 2.-4.12.2005 - z tohoto pohledu lze těžko napadat shodný termín předání díla 25.11.2005, a to i s přihlédnutím k tomu, že tento termín měli i ostatní dodavatelé jednotlivých komponent I. etapy expozice.

Není možno akceptovat v odůvodnění napadeného rozhodnutí implikovaný názor, že záměr I. etapy Napoleonské expozice je současně rozsahem předmětu veřejné zakázky. Úřad ve svých úvahách při posuzování sice zredukoval I. etapu na projekční dóm a softwarovou vizualizaci bitvy, ty však tvoří pouze část této etapy společně s dalšími dvěma prostory, realizovanými dalšími subjekty, které byly zpracovány klasickým výstavnickým způsobem (panely, vitríny s exponáty). Ani tuto námitku však předseda Úřadu při svém rozhodování nevezal v potaz.

V době, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno nebyl již zákon č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, účinný, a předpis, který jej s účinností od 1.7.2006 nahradil, z.č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, již stanoví hranici veřejné zakázky na takovou výši, že by jednání žalobců, a to ani v případě obdobného posouzení, z něhož předseda Úřadu ve svém rozhodnutí vycházel, nezakládalo jejich odpovědnost za správný delikt, který jim je přičítán. Napadené rozhodnutí tedy z tohoto pohledu nerespektuje ústavně konformní výklad dopadu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv

a svobod na oblast správního trestání tak, jak jej v tomto smyslu judikoval Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10.6.2003, č.j. 28 Ca 151/2003-34.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že úvodem žalobce uvádí, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav, respektive že žalovaný v rozporu se zásadou materiální pravdy nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, a následně takto zjištěný stav nesprávně kvalifikoval v neprospěch žalobců. Za nesprávný považuje žalobce výchozí předpoklad, že v obou napadených zakázkách je město Slavkov u Brna a Historické muzeum ve Slavkově u Brna jediným zadavatelem ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění (dále jen „zákon“). Uvedené ustanovení dává zadavatelům možnost vystupovat společně, čehož však oba žalobci využili pouze v případě zakázky „softwarová vizualizace Bitvy u Slavkova“, kde si skutečně vzájemná práva a povinnosti smluvně upravili jak vůči sobě navzájem, tak vůči dodavateli, nikoli však v případě projekčního domu, kde bylo zadavatelem pouze Město Slavkov u Brna. Uvedené skutečnosti mají vliv na posouzení otázky, zda byl v jednotlivých případech překročen finanční limit pro veřejnou zakázku, stanovený v § 6 odst. 1 zákona.

Žalovaný také upozorňuje, že totožné argumenty uvedl žalobce již v podaném rozkladu a žalovaný se s nimi dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně v jeho bodě 23. Žalovaný trvá na tom, že při realizaci předmětné veřejné zakázky vystupovalo město Slavkov společně s HM Slavkov jako jeden zadavatel. Posouzení případu je sice modifikované skutečností, že oba žalobci vůbec podle zákona nepostupovali, bez ohledu na to je však ze smlouvy o dílo na softwarovou vizualizaci, uzavřené dne 21. 9. 2005 mezi společností E-COM, s.r.o., jako zhotovitelem a HM Slavkov a městem Slavkov, jako objednateli, nepochybně zřejmý úmysl města Slavkov i HM Slavkov realizovat předmět veřejné zakázky společně. Stejně tak je z obsahu smlouvy o dílo na softwarovou vizualizaci zřejmé, že upravuje práva a povinnosti stran smlouvy i jejich vztahy k třetím osobám. Ustanovení § 2 odst. 2 zákona navíc výslovně neupravuje, o jaký smluvní typ se má jednat či jak má být tato smlouva označena. Proto je třeba výše citovanou smlouvu o dílo na softwarovou vizualizaci považovat za smlouvu předvídanou § 2 odst. 2 zákona. V případě druhé smlouvy o dílo na projekční dům uzavřené téhož dne vystupuje sice na straně objednatele pouze žalobce - Město Slavkov u Brna, obě smlouvy o dílo spolu věcně souvisí a jejich předmět je nutné považovat za provázaný systém dodávek. Proto lze závěry týkající se zadavatele vztáhnout na celou veřejnou zakázku, jejíž předmět tvoří jak projekční dům, tak softwarová vizualizace.

Dále žalobce dává za pravdu závěru žalovaného i Úřadu, že záměrem obou žalobců byla od počátku I. etapa Napoleonské expozice jako celek. Z toho však nelze dle názoru žalobců dovozovat, že by žalobci byli povinni realizaci tohoto projektu zadat jako jednu zakázku. Záměrem města je vytvoření expozice, nicméně po jednotlivých etapách podle objemu finančních prostředků, které bude město moci na tento účel uvolnit, a proto také je výsledkem díla mimo jiné technická dokumentace jednotlivých prvků expozice, právě kvůli možnosti realizovat je postupně. Žalobce dále uvádí, že za relevantní důkaz nelze považovat smlouvu mezi žalobcem Historické muzeum ve Slavkově u Brna a Jihomoravským krajem, neboť označení v ní použité

bylo převzato z žádosti podané před schválením realizace konkrétních jednotlivých částí expozice městem, tedy v době, kdy byl celý projekt ve stádiu ideového záměru. Napadené rozhodnutí zcela pomíjí argument žalobců, že časový souběh dodávek software a hardware nelze považovat za důkaz svědčící v jejich neprospěch. Celá etapa expozice měla slavnostní vernisáž za účasti oficiálních hostů v rámci zahájení Vzpomínkových akcí 200. let výročí Bitvy u Slavkova konaných ve dnech 2. až 4. 12. 2005. Z tohoto pohledu lze těžko napadat shodný termín předání díla, a to i s přihlédnutím k tomu, že tento termín měli i ostatní dodavatelé jednotlivých komponent I. etapy expozice. Žalovaný navíc redukoval záměr I. etapy Napoleonské expozice na projekční dóm a softwarovou vizualizaci bitvy, ty však tvoří pouze část této etapy společně s dalšími dvěma prostory realizovány jinými subjekty (panely a vitríny s exponáty).

Taktéž s touto námitkou se žalovaný vypořádal dostatečně již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to konkrétně v bodech 24 až 27. Žalovaný stále trvá na tom, že se v případě smluv o dílo na projekční dóm i softwarovou vizualizaci jedná o provázaný systém dodávek, což má vliv na posouzení celkové ceny díla překračující tak zákonný limit uvedený v § 6 odst. 1 zákona. Na rozdíl od žalobce se žalovaný domnívá, že právě s ohledem na skutečnost, že oba žalobci přiznávají, že I. etapu Napoleonské expozice zamýšleli realizovat jako jeden celek v souvislosti s výše zmíněnými Vzpomínkovými akcemi k výročí Bitvy u Slavkova, žalovaný dovedl správně, že každá součást tohoto díla má smysl a účel pouze v celkovém kontextu expozice. Navíc se jedná o expozici stálou, kdy jednotlivé komponenty budou trvale sloužit jedinému účelu, pro který byly pořízeny, přičemž záměr (a tím i rozsah předmětu veřejné zakázky) byl žalobcům zřejmý již při zpracování architektonicko-výtvarného řešení projektu, obsahujícího i technickou dokumentaci jednotlivých vnitřních prvků expozice v rozsahu nutném pro jejich realizaci. Rozhodně žalovaný nesouhlasí, že by při tomto posouzení vycházel pouze ze znění smlouvy mezi Jihomoravským krajem a jedním ze žalobců. Žalobci také pochopitelně mohli realizovat předmět veřejné zakázky ve více etapách, v každém případě však pro posouzení, zda se v daném případě jedná o veřejnou zakázku, resp. zda cena obou děl přesahuje zákonný limit uvedený v § 6 odst. 1 zákona, byla rozhodná celková cena předmětu plnění smluv o dílo. Pokud jde o skutečnost, že I. etapa Napoleonské expozice v sobě zahrnovala ještě další prvky (vitríny s exponáty či panely), pak tento fakt spíše ještě podporuje závěr, že celková cena předmětu veřejné zakázky přesáhla limit stanovený v § 6 odst. 1 zákona.

Závěrem uvádí žalobce, že v době vydání rozhodnutí nebyl již zákon účinný. Předpis, který jej ke dni 1. 7. 2006 nahradil, tedy zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, již stanoví takovou hranici veřejné zakázky, že by jednání žalobců, a to ani v případě obdobného posouzení, z něhož vycházel žalovaný ve svém rozhodnutí, nezakládalo jejich odpovědnost za správní delikt, který jim je přičítán. Napadené rozhodnutí tedy dle závěru žalobce nerespektuje ústavně konformní výklad dopadu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod na oblast správního trestání tak, jak jej v tomto smyslu judikoval Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 6. 2003, č.j. 28 Ca 151/2003-34.

Žalovaný k této žalobní námitce předně upozorňuje, že podle § 5 soudního řádu správního se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Toto ustanovení je přitom podle žalovaného třeba vykládat v tom smyslu, že k vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem (v tomto případě rozkladu) ve smyslu uvedeného ustanovení nedochází jeho pouhým podáním, nýbrž je třeba rozklad vyčerpat i po stránce věcné (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2006, č.j. 31 Ca 44/2003-53). Jinými slovy, žalobce má v rámci řádného opravného prostředku povinnost uplatnit všechny námitky, které v tomto stádiu správního řízení uplatnit může. Žalovaný je toho názoru, že by se soud výše shrnutou žalobní námitkou vůbec neměl meritorně zabývat, když nebyla žalobcem uplatněna nejpozději v rozkladu žalobce proti rozhodnutí Úřadu.

V replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobci společně uvádějí, že co se týká námitek proti správnosti, plně trvají na důvodech nesprávnosti uvedených v žalobě, zejména na nesprávném právním posouzení skutkového stavu. Zásadně však žalobci odmítají tvrzení žalovaného, že by soud neměl přihlížet k námitce rozporu napadeného rozhodnutí s Listinou základních práv a svobod, neboť tuto námitku neuplatnili v rozkladu. Tento výklad žalobce nerespektuje platnou procesní úpravu, která mimo jiné v § 89 odst. 2 správního řádu a § 90 odst. 1 správního řádu zcela zřetelně a jasně rozlišuje na jedné straně správnost napadeného rozhodnutí, kterou sice odvolací správní orgán skutečně provádí pouze v rozsahu námitek uvedených účastníkem a na druhé straně od ní odlišný soulad či rozpor s právními předpisy, který je odvolací orgán povinen zkoumat vždy i bez výslovného návrhu. Z tohoto důvodu považují žalobci tvrzení žalovaného k této námitce za zcela liché a opětovně navrhují, aby ji soud vzal v potaz jako důvod (či spíše jeden z důvodů) pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud si vyžádal od žalovaného správní spis k věci se vztahující, který obsahoval zejména oznámení o zahájení správního řízení ze dne 7.2.2006, rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6.4.2006, č.j. S033/2006/Do-05877/2006/510-če, rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10.8.2006, č.j. 2R 049, 050/06-Šp, dále smlouvu o dílo uzavřenou mezi žalobci a obchodní společností E-COM, s.r.o., se sídlem ve Slavkově u Brna ze dne 21.9.2005, jejímž předmětem byla softwarová vizualizace Bitvy u Slavkova, dále smlouvy o dílo uzavřené mezi městem Slavkov a obchodní společností E-COM, s.r.o., se sídlem ve Slavkově u Brna, uzavřené 21.9.2005, jejímž předmětem bylo provedení projekčního domu pro Napoleonskou expozici na zámku ve Slavkově u Brna, dále kopie zřizovací listiny ze dne 1.7.2002, kde jako zřizovatel vystupuje město Slavkov u Brna a zřizuje příspěvkovou organizaci s názvem Historické muzeum ve Slavkově u Brna a kopii darovací smlouvy uzavřenou mezi městem Slavkov u Brna a Historickým muzeem ve Slavkově u Brna dne 19.12.2005.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházejícího vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.r.s., § 75 odst. 2 věta první s.r.s.). Ve věci

přítom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem žádný z účastníků nevysslovil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Jako první žalobní námitku uvedli žalobci, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav, resp. že žalovaný v rozporu se zásadou materiální pravdy nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, a následně takto zjištěný stav nesprávně kvalifikoval v neprospěch žalobců. Za nesprávný považuje žalobce výchozí předpoklad, že v obou napadených zakázkách je město Slavkov u Brna a Historické muzeum ve Slavkově u Brna jediným zadavatelem ve smyslu § 2 odst. 2 zák. č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění (dále jen „zákon“). Uvedené ustanovení dává zadavatelům možnost vystupovat společně, čehož však oba žalobci využili pouze v případě zakázky „softwarová vizualizace Bitvy u Slavkova“, kde si skutečně vzájemná práva a povinnosti smluvně upravili jak vůči sobě navzájem, tak vůči dodavateli, nikoli však v případě projekčního domu, kde bylo zadavatelem pouze město Slavkov u Brna. Uvedené skutečnosti mají vliv na posouzení otázky, zda byl v jednotlivých případech překročen finanční limit pro veřejnou zakázku, ustanovený v § 6 odst. 1 zákona.

K tomu je třeba uvést, že při realizaci předmětné veřejné zakázky vystupovalo město Slavkov u Brna společně s Historickým muzeem Slavkov u Brna jako jeden zadavatel. Je skutečností, že posouzení uvedeného případu je modifikované skutečností, že oba žalobci vůbec podle zákona nepostupovali, bez ohledu na to je však ze smlouvy o dílo na softwarovou vizualizaci, uzavřené dne 21.9.2005 mezi společností E-COM, s.r.o., jako zhotovitelem a městem Slavkov u Brna a Historickým muzeem Slavkov u Brna jako objednateli, nepochybně zřejmý úmysl obou objednatelů realizovat předmět veřejné zakázky společně. Tuto skutečnost nakonec potvrdili i oba žalobci ve své žalobě. Stejně tak je z obsahu předmětné smlouvy o dílo na softwarovou vizualizaci zřejmé, že upravuje práva a povinnosti stran smlouvy i jejich vztahy k třetím osobám. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, když citovanou smlouvu o dílo na softwarovou vizualizaci považoval za smlouvu předvídanou v ust. § 2 odst. 2 zákona. Pokud jde o druhou smlouvu o dílo na projekční dům uzavřenou téhož dne, vystupuje sice na straně objednatele pouze žalobce a), avšak obě dvě smlouvy o dílo spolu věcně souvisí a jejich předmět je nutné považovat za provázaný systém dodávek. Nakonec na tuto skutečnost upozornili i žalobci ve své žalobě v odstavci II. v bodě 5, kde uvedli, že lze souhlasit se závěrem uvedeným i v napadeném rozhodnutí, že záměrem města a Historického muzea (jako jeho odborné příspěvkové organizace) byla od počátku první etapa Napoleonské expozice jako celek. Navíc je třeba poukázat na to, že i druhá smlouva o dílo byla uzavřena se stejným zhotovitelem, a to společností E-COM, s.r.o., se sídlem ve Slavkově u Brna. Z uvedených důvodů má soud za to, že na závěry týkající se žalobců lze vztáhnout na celou zakázku, jejíž předmět tvoří jak projekční dům, tak softwarová vizualizace.

V další části uvedli žalobci, že jak již bylo uvedeno shora, dávají za pravdu závěru žalovaného, že záměrem obou žalobců byla od počátku první etapa Napoleonské expozice jako celek. Dle jejich názoru však z toho nelze dovozovat, že by žalobci byli povinni realizaci tohoto projektu zadat jako jednu zakázku. Záměrem města je vytvoření expozice, nicméně po jednotlivých etapách podle objemu finančních prostředků, které bude město moci na tento účel uvolnit, a proto také je výsledkem díla mimo jiné technická dokumentace jednotlivých prvků expozice, právě kvůli možnosti realizovat je postupně. Soud má v tomto případě za to, že v případě smluv o dílo na projekční dóm i softwarovou vizualizaci se jedná o provázaný systém dodávek, což má vliv na posouzení celkové ceny díla překračující tak zákonný limit uvedený v § 6 odst. 1 zákona. Sami žalobci dle svého tvrzení poukazují na to, že se jedná o první etapu expozice jako celek a taktéž sami potvrzují že s ohledem na omezený objem finančních prostředků prováděli realizaci této expozice postupně. To dokládá, že se jedná o provázaný systém dodávek. Navíc je třeba uvést, že se jedná o expozici stálou, kdy jednotlivé komponenty budou trvale sloužit jedinému účelu, pro který byly pořízeny, přičemž záměr (a tím i rozsah předmětu veřejné zakázky) byl žalobcům zřejmý již při zpracování architektonicko-výtvarného řešení projektu, obsahujícího i technickou dokumentaci jednotlivých vnitřních prvků expozice v rozsahu nutném pro jejich realizaci. Z toho vyplývá, že žalobci mohli realizovat předmět veřejné zakázky ve více etapách, v každém případě však pro posouzení, zda se v daném případě jedná o veřejnou zakázku, resp. zda cena obou děl přesahuje zákonný limit uvedený v § 6 odst. 1 zákona, byla rozhodná celková cena předmětu plnění smluv o dílo. Na závěr je tedy třeba uvést, že v tomto případě jsou splněny podmínky § 2 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona, tedy že oba žalobci měli postupovat ohledně předmětné veřejné zakázky jako zadavatelé. Dále jsou splněny podmínky § 2 odst. 2 uvedeného zákona, tedy že zadavatelem může být i několik zadavatelů společně, mají-li svoje vzájemná práva a povinnosti a vztahy k třetím osobám smluvně upraveny, což vyplývá ze smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobci a společností E-COM, s.r.o., se sídlem ve Slavkově u Brna dne 21.9.2005. Taktéž má soud za to, že jsou zde i splněny podmínky předpokládané ceny veřejné zakázky dle § 6 odst. 1 zákona. K tomu je třeba uvést, že způsob určení předpokládané ceny veřejné zakázky, to jest postup, jaký je třeba při tvorbě předpokladu ceny příslušné veřejné zakázky dodržet, je upraven v § 18 až § 23 zákona. Předně je třeba respektovat pravidlo, že rozhodující je předpokládaná cena bez daně z přidané hodnoty. Dále platí, že pro určení předpokládané ceny je třeba dílčí plnění spočívající v postupném uskutečňování jednotlivých částí téže veřejné zakázky (téhož předmětu veřejné zakázky) sčítat; výsledná předpokládaná cena je pak dána součtem předpokládaných cen všech částí předmětu veřejné zakázky. Veřejné zakázky lze podle charakteru plnění, jež má být ve prospěch zadavatele úplatně poskytnuto, rozdělovat, důsledkem takového rozdělení nesmí být snížení předpokládané ceny a přeřazení příslušného plnění z veřejných zakázek podlimitních mezi zakázky bagatelní nebo z veřejných zakázek nadlimitních mezi zakázky podlimitní. Vyhrazuje-li si přitom zadavatel právo na další dodávky, sčítají se pro určení předpokládané ceny veřejné zakázky plnění, jež mají být poskytnuta i v rámci realizace takové další dodávky, kterou si zadavatel vyhradil.

Závěrem uvádí žalobci, že v době vydání rozhodnutí nebyl již zákon č. 40/2004 Sb. účinný. Předpis, který jej ke dni 1.7.2006 nahradil, tedy zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, již stanoví takovou hranici veřejné zakázky, že by jednání žalobců, a to ani v případě obdobného posouzení, z něhož vycházel žalovaný ve svém rozhodnutí, nezakládalo jejich odpovědnost za správní delikt, který jim je přičítán. K této námitce je třeba uvést, že na uvedený případ se vztahuje právní předpis, to jest zákon o veřejných zakázkách, účinný v době, kdy mělo dojít k vyhlášení veřejné soutěže. Za tento termín lze považovat období těsně předcházející datu 21.9.2005, kdy došlo k uzavření smlouvy o dílo na softwarovou vizualizaci Bitvy u Slavkova mezi žalobci a společností E-COM, s.r.o., se sídlem ve Slavkově u Brna. Také je třeba dále poukázat na to, že žalovaný rozhodoval v prvním stupni dle zák. č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, a vydal své rozhodnutí 6.4.2006, tedy ještě před účinností zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, která je účinná ke dni 1.7.2006. Podle zák. č. 40/2004 Sb. je vedeno správní řízení před žalovaným (řízení o přezkoumání úkonů zadavatele a řízení o uložení sankce) tehdy, pokud sice bylo zahájeno až v době účinnosti zák. č. 137/2006 Sb., tedy 1.7.2006 a v době následující, avšak týká se postupu souvisejícího se zadáváním veřejných zakázek nebo s veřejnou soutěží o návrh přede dnem 1.7.2006. Jednak je v tomto správním řízení posuzován soulad jednání se zák. č. 40/2004 Sb., kromě toho se i v rámci správního řízení postupuje podle pravidel účinných do 30.6.2006, jak to vyplývá z ust. § 158 odst. 2 zák. č. 137/2006 Sb. Proto také i předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže musel rozhodovat dle zák. č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění k datu, kdy rozhodoval prvostupňový správní orgán. Z uvedených důvodů taktéž nelze přisvědčit ani této žalobní námitce.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že ani jedna z žalobních námitek není důvodná, rozhodl proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., tak, že žalobu v celém rozsahu zamítl, neboť žaloba není důvodná.

Výrok, kterým bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení mezi účastníky řízení, se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. V projednávané věci byly, posuzováno z procesního hlediska, žalobci zcela neúspěšní a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však soudem nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné

zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 29.11.2007

Za správnost vyhotovení:
Lucie Brdičková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu